

Indonesië 2008, deel 6

Reizen is ontspannend, zegt men, maar ik heb het gevoel dat ik in een strafkamp ben beland.

Om 6.00 uur al ontbijt en ik kan niet gehaast eten. Volgens mij heb ik dan ook praktisch niets naar binnen gewerkt.

Ik loop door de lobby en aan de overkant op het plantsoen zie ik luitjes in de nevelen van de ochtend gymnastiekoefeningen doen op z'n Chinees.

Bertie en Djun komen me tegemoet en ik pak de laatste spullen opnieuw in de koffer.

We gaan nu naar het zuiden, de zee tegemoet. Eerst moeten we nog dwars door het bergmassief dat Bandung omringd.

We blijven 'omhoog' klimmen en nogmaals, het uitzicht is schitterend.

Een berg vertoont een zwarte gapende wond. Met machines worden enorme rotsblokken uit de berg gehaald. We kunnen niet stoppen om een foto te maken, want Djun moet omzichtig langs allerlei hijskranen, kleine vrachtwagens en gestapeld gesteente de auto laveren.

Iets verderop stoppen we bij een restaurant waar ik rawon bestel en Peter zijn eeuwige saté ayam.

De rawon ziet eruit als soto ayam. Ik mis onmiddellijk de zwarte kleur, maar begin toch manmoedig met proeven. Het smaakt noch naar het ene noch naar het andere gerecht. Ik schuif het bord van me af en knabbel

aan een kroepoek. Vanuit het restaurant is het onbeschadigde gedeelte van de berg te zien, prachtig groen van kleur. Hoe jammer toch, denk ik. De mens moet altijd ingrijpen in de natuur.

Voor het restaurant hangen op een rek in diverse formaten cobeks en ulekans met de prijs per omtrek en grootte van de ulekans. Werkelijk

te geef. Ik koop het kleinste formaat om sambal te presenteren bij de rijsttafel. Wat kosten ze hier in vergelijking met Nederland en als je pech hebt zijn ze gemaakt van cement.

We passeren Garut en Tasikmalaya en ik sla mijn slag om dodol te kopen. Ik wil per se de pure zonder enige toevoeging zoals met durian of anderszins en ik koop twee pakken. Per pak wegen de koekjes 1 kg. Verder ontdek ik tot mijn vreugde de echte brem. Ook hiervan koop ik er twee van.

Overall weer sawa's en nog eens sawa's. Sommige zijn ondergelopen door de vele regen.

Belendend bij een pompstation wordt een sawa door twee karbouwen omgeploegd. De tani staat soms tot bijna tot aan zijn liezen in de taaie modderige aarde. Ik vraag of ik op één van de karbouwen mag klimmen. Hij kan zijn oren niet geloven. Wanneer het tot hem doordringt dat het mij ernst is, weet hij niet hoe gauw hij de karbouwen naar het einde van de sawa moet leiden hahaha. Nu begrijp ik zelf ook wel dat karbouwen door een vreemde geur bokkensprongen kunnen maken en misschien op hol slaan.

Enfin, het is leuk geprobeerd.

Vandaag heb ik wat met beesten. Op een andere plaats waar we ook een stop maken, vangt Djun een jankrik. Hij noemt de sprinkhaan

anders, maar wanneer hij die aan mij wilt geven, springt hij eerst op mijn schouder en verdwijnt dan in mijn haar. Met de kriebelende sprinkhaan in mijn haar loop ik naar een huis iets verderop waar ik grote grijze bakken zie. Het blijken visvijvers te zijn. De eigenaar komt uit zijn kerosie malas en licht toe dat hij lélé's (een soort vis) kweekt voor de verkoop. Nu heb ik een bepaalde associatie met lélé's en ik gruw van de gedachte. Eigenlijk zou ik deze vissen best wel willen hebben in mijn vijver in Nederland, want het zijn bodem- en alles opruimers. Maar tja...het zijn tropische vissen.

Eindelijk komen we aan in Pangandaran. Bij de slagboom moet eerst soort toeristenbelasting betaald worden en Djun bewaart de kaartjes zorgvuldig wanneer we in- of uit het natuurreservaat gaan.

We rijden de ingang van het hotel op en direct wordt er door verschillende becakkers 'hé Mister' geroepen. Ik kies op goed geluk er eentje uit, vanwege zijn extreme donkere huidkleur. Trots mag hij met zijn becak het terrein op en we proberen om met z'n tweeën erin te zitten. Het gaat net. Ik moet wel zowat bijna uit de becak hangen of me achterin persen, maar Peter zit erin als tuan besar. Black, zo heet de becakman, maakt ons lekker met een rondrit door Pangandaran en omgeving en na wat getawar, komen we een prijs overheen. Morgen, beloof ik. Hij wijst nog trots op het embleem van Het Schone Streven op zijn becak, om nog een betere indruk op ons te maken.

We krijgen een bungalow aan zee. Misschien niet de allerbeste of mooiste, maar ik ben heel tevreden over de ligging.

Aan de voorkant een zitje, salontafel en twee gemakkelijke stoelen en aan de zee kant twee stoeltjes en een tafeltje.

Toch bel ik de receptie. Of ze een van de huisboys willen sturen. Nu

ben ik niet zo gauw vies uitgevallen, maar dit is te gortig. Misschien heeft het hotel een andere bungalow voor ons op het oog gehad, maar ik heb er op gestaan om een bungalow aan zee te hebben. De man komt en ik wijs hem op de volle prullenbak en bezem die nog op mijn voorterras ligt. Commentaar van hem: 'òh'.

Maar ik ben nog niet klaar en wijs hem op de prullenbak in de badkamer die werkelijk te vuil is om aan te raken. Weer 'òh'. Dat 'òh' wordt a running gag in de loop van onze reis tussen Peter en mij.

Bij het betreden van het voorterras maak ik de opmerking dat de airco gelukkig aan de buitenkant hangt. Peter kijkt me enigszins verbijsterd aan en barst dan in lachen uit. Ach ja, ik kan zulke spitsvondige opmerkingen plaatsen.

Tot mijn verbazing niets te bespeuren van een botol cebok, Geen punt, want uit de koelkast haal ik een fles water. Ook geen koffiezetapparaat e.d. te bekennen. Het bed is gelukkig brandschoon.

Het hotel wordt gedomineerd door een enorme eetzaal, maar helaas voor hen lijken we wel de enige gasten te zijn. Het seizoen moet nog beginnen, vertellen ze me en dan is het hotel goed bezet.

Ik bestel voor de volgende ochtend al om 6.00 uur koffie die inderdaad met een klopp op de deur op tijd wordt bezorgd. Een koffiëkan, twee kopjes en suikerpot, netjes op een dienblad. Genoeg voor elk twee kopjes koffie.

Ik geniet eerst van de aanblik op zee en besluit naar het terras te gaan van het zwembad. Er lopen zoveel overdekte galerijen daarheen dat ik meer dan een keer de weg kwijt ben.

Als eerste bestel ik aan de bar verse papayajus die met veel aplomb in een fruitmixer wordt klaargemaakt. Een van

de twee dienstertje die alleen maar zitten te niksen bij de bar, brengt me dat keurig op m'n tafeltje, compleet met servet. Ik breng mijn glas terug en vraag de

barman of hij er wat citroen bij wilt doen. Ik neem een 'duik' in het zwembad en geniet weer van de temperatuur van het water en de warme zon. Wat is Indonesië toch Goddelijk.

Intussen heeft Djun de auto onder een waringinboom op het terrein geparkeerd zodat er geen gevaar is dat een andere auto eventuele schade aan de zijne kan aanbrengen.

Al is het eigenlijk veel te laat voor een siësta, ik ga naar bed voor een uurtje en sta vrij laat op. We gaan maar in het restaurant eten van het hotel. Ik bestel tumis kangkung en Peter alweer saté kambing. We hebben een tafel uitgezocht vlak bij de straat zodat we lekker de straattaferelen kunnen bekijken bij een buiten temperuurtje van zo'n 23 graden in de avond.

De tumis kangkung wordt in een ijzeren pan opgediend en is zo kokend heet dat het nog pruttelt en dampend voor mijn neus wordt gezet. Ik weet niet wat ik zie. Verder zit er meer vlees in dan kangkung en ik vis de groenten op mijn bord. Kunnen de Indonesiërs soms niet meer koken? En wij, de Indische Nederlanders, hebben van het koken een soort cultuur gemaakt die we koesteren. Recepten worden uitgewisseld

en wanneer we bij elkaar zijn, hebben we het bijna alleen over eten!

We lopen nog door de straat om winkels te bekijken, maar er zijn op dat uur nog maar weinig open. Terug in onze bungalow genieten we op het achterterras van de zeelucht, de golfslag van het water en gaan uiteindelijk naar bed.

In Pangandaran blijven we 4 dagen en in de komende aflevering vertel ik jullie hoe leuk we de dagen daar hebben doorgebracht.

Wordt vervolgd
Mila